

«Només és un porro!»

El seu consum s'ha banalitzat durant dècades i fins i tot han sorgit moviments d'amants incondicionals de la marihuana, que defensen per tots els mitjans les seves bondats. Cal deixar enrere tanta benevolència

tribuna

Psicòloga clínica

CLARA ESQUENA FREIXAS.

Un estudi portat a terme per l'Observatori Europeu de les Drogues el passat 21 de maig revelava que el cànnabis és la droga il·legal més consumida a Europa. Alguns estudis assenyalen que Espanya es troba entre els països amb els índexs més elevats de consum permanent de cànnabis entre els estudiants de 15 i 16 anys. A Catalunya, segons dades del 2006, el 25,5% dels joves entre 14 i 18 anys havien declarat que consumien cànnabis gairebé diàriament. Entre els adolescents, fumar porros no es considera un risc important per a la salut, aquest és un dels factors que expliquen per què s'ha estès massivament el seu ús recreatiu.

+ L'autora creu que s'ha abaixat la guàrdia davant certes drogues. A la imatge, cultiu de cànnabis amb finalitats terapèutiques. Foto: EL PUNT

El cànnabis altera el funcionament normal del cervell, a causa del seu principi actiu: el THC. Els derivats més habituals són l'haixix i la marihuana. A Espanya es consumeix principalment l'haixix, que s'elabora a partir de la resina de les flors de la planta femella, que és premsada fins a formar una pasta compacta, de color marró, que coneixem popularment amb el nom de *xocolata*. La seva concentració en THC és superior a la de la marihuana, que s'elabora a partir de la trituració de flors, fulles i tiges seques. El THC és particularment soluble en oli, per aquest motiu tendeix a concentrar-se en els teixits grassos de l'organisme, com és el cas del cervell. La vida mitjana del THC és d'una setmana: set dies després del seu consum encara se'n manté sense eliminar el 50%. Així doncs, si el consum és regular, s'afavoreix la seva acumulació. Segons una investigació recent de la Coordinació Nacional de la Política de Drogues, el nivell de THC cannàbic

s'ha multiplicat per cinc en els darrers quaranta anys, una dada que ens fa reflexionar sobre l'increment del potencial tòxic.

Tota droga té una cara i una creu. Quan en consumim, assumim aquest fet. En el cas del cànnabis, els efectes que es persegueixen són la relaxació, el riure fàcil o l'estat de bon rotllo. El seu consum s'ha banalitzat durant dècades i fins i tot han sorgit moviments d'amants incondicionals de la marihuana, que defensen per tots els mitjans les seves bondats. Un factor de confusió pot haver estat la seva utilització com a alternativa terapèutica, que caldria distingir més clarament de l'ús recreatiu. No és el mateix prendre un medicament per combatre els efectes de la quimioteràpia que drogar-se fins al capdamunt. En la meua opinió, és necessari deixar enrere els anys en els quals la marihuana era el símbol d'alliberació i transgressió per antonomàsia. Ha existit tanta benevolència respecte al seu consum que, quan s'ha posat en qüestió, fins i tot he sentit a dir a algun professional de la salut mental: «Quina exageració, només és un porro!» No serà que hem estat massa laxos en el tema de la prevenció? Des del meu punt de vista, ara toca de posar de relleu l'altra cara de la moneda. La dels nombrosos efectes indesitjables sobre els quals s'ha passat de puntetes: atacs d'ansietat, brots psicòtics, pèrdues de memòria, addicció, sobredosi, dificultats per mantenir l'atenció, problemes d'aprenentatge i un llarg etcètera. És necessari explicar extensament que si es té algun tipus de trastorn mental, fumar porros està especialment contraindicat. També caldria insistir més en el fet que el policonsum de drogues fa créixer de manera alarmant les probabilitats que apareguin problemes de salut. Alguns estudis assenyalen que estan augmentant significativament els casos de patologia dual, que pateixen els pacients que tenen, simultàniament, un trastorn psiquiàtric i un problema d'addicció. Sabem que hi ha persones que utilitzen els porros com una mena de medicació per calmar el malestar emocional.

Això provoca un efecte bumerang, que agreuja el problema inicial. Amb tot, es fa difícil saber si ha estat primer l'ou o la gallina. Els investigadors encara es pregunten si l'origen de tot plegat és l'abús de substàncies o bé la malaltia mental. Entre els resultats dels estudis publicats i l'augment de les consultes sanitàries derivades del consum de cànnabis, queda ben clar que fumar un porro no és equivalent a menjar un xiclet. Abans de consumir, valdria la pena pensar-s'hi bé.

L'autèntica transgressió no es troba en el consum de substàncies sinó en el coratge per decidir què és el que més ens convé. Qui té nassos per dir que no?

Clara Esquena i Freixas

Col·legiada 10.711

www.clarapsicologia.com